

Yttrande från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om Meddelande från kommissionen till rådet och Europaparlamentet: Rapport om genomförandet av EU:s skogsbruksstrategi

KOM(2005) 84 slutlig

(2006/C 28/11)

Den 17 mars 2005 beslutade kommissionen att i enlighet med artikel 262 i EG-fördraget rådfråga Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om ovannämnda yttrande.

Facksektionen för jordbruk, landsbygdsutveckling och miljö, som svarat för kommitténs beredning av ärendet, antog sitt yttrande den 7 oktober 2005. Föredragande var **Seppo Kallio**. Medföredragande var **Hans-Joachim Wilms**.

Vid sin 421:a plenarsession den 26–27 oktober 2005 (sammanträdet den 26 oktober) antog Europeiska ekonomiska och sociala kommittén följande yttrande med 97 röster för och 1 nedlagd röst:

1. Inledning

1.1 Varken EG-fördraget eller förslaget till ett konstitutionellt fördrag innehåller någon gemensam skogspolitik.

1.2 Europeiska kommissionen offentliggjorde den 18 november 1998 ett meddelande om en skogsbruksstrategi för EU, och den 15 december 1998 antog EU:s ministerråd en resolution om EU:s skogsbruksstrategi baserad på kommissionens meddelande.

1.3 Rådet påpekade att ett hållbart skogsbruk och en hållbar användning av skogen – i enlighet med riktlinjerna från ministerkonferensen om skogsbruk i Helsingfors 1993 – liksom skogens mångsidiga roll bör vara centrala inslag i den gemensamma skogsbruksstrategin och ligga till grund för de åtgärder som vidtas.

1.4 Andra viktiga principer i anslutning till skogsbruksstrategin är subsidiariteten – enligt vilken ansvaret för skogspolitiken vilar på medlemsstaterna – och EU:s möjligheter att på områden där gemenskapsinsatser kan ge mervärde bidra till ett hållbart skogsbruk och en hållbar skogsanvändning samt till skogens multifunktionella roll.

1.5 Den 9 december 1999 offentliggjorde Europeiska ekonomiska och sociala kommittén ett tilläggsyttrande på eget initiativ om EU:s skogsbruksstrategi.

1.6 I sin resolution uppmanade rådet kommissionen att inom fem år avlägga en rapport om genomförandet av EU:s skogsbruksstrategi.

1.7 Den 10 mars 2005 offentliggjorde Europeiska kommissionen ett meddelande om en skogsbruksstrategi för EU. Ett arbetsdokument, som bifogas meddelandet, ger en detaljerad beskrivning av de åtgärder och insatser som genomförts inom ramen för EU:s skogsbruksstrategi under perioden 1999–2004.

1.8 Europeiska ekonomiska och sociala kommittén stöder huvuddragen i kommissionens meddelande, framför allt när det gäller att främja genomförandet och förbättra samordningen. Vi anser att det är viktigt att man utan dröjsmål genomför den handlingsplan för ett hållbart skogsbruk i EU som kommissionen föreslår.

2. Genomförande av EU:s skogsbruksstrategi

2.1 Förändringar i verksamhetsmiljön

2.1.1 Olika politiska förändringar har sedan 1998 påverkat de utmaningar som EU:s skogssektor och skogspolitik står inför. I kommissionens meddelande nämns utvidgningen, EU:s strategiska politiska mål och utvecklingen inom ramen för den internationella skogs- och miljöpolitiken.

2.1.2 I och med utvidgningen ökade EU:s skogsareal med cirka 20 %, skogsresurserna ökade med cirka 30 % och antalet skogsägare ökade från 12 till 16 miljoner. Institutionernas kapacitet att främja ett hållbart skogsbruk måste ökas i de nya medlemsstaterna. Att utveckla privata partnerskapsstrukturer och institutionella strukturer utgör en särskild utmaning.

2.1.3 Vid toppmötet i Johannesburg 2002 om hållbar utveckling utpekades ett hållbart skogsbruk som en resurs för hållbar utveckling och ett sätt att hjälpa medlemsstaterna att uppnå millenniedeklarationens utvecklingsmål. Vid toppmötet antog man en handlingsplan som är bindande för regeringarna och som inbegriper ett antal beslut avseende skogen i EU.

2.1.4 EU:s skogssektor har ställts inför en alltmer globaliserad marknad för skogsprodukter och en starkt koncentrerad skogsindustri som kräver en effektivare träproduktion än tidigare.

2.1.5 Skogen har en viktig roll att spela och innebär en rad fördelar för samhället. Samtidigt har en hållbar användning av skogen och de miljörelaterade tjänster som skogen genererar blivit allt viktigare. Framför allt har de internationella miljöavtalen som EU och dess medlemsstater undertecknat skapat nya utmaningar för skogsbruket.

2.1.6 Vid Europeiska rådets möte i Lissabon i mars 2000 antogs ett nytt strategiskt mål för EU, nämligen att bli världens mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomi, med möjlighet till hållbar ekonomisk tillväxt med fler och bättre arbetstillfällen och en högre grad av social sammanhållning. Vid Europeiska rådets möte i Göteborg i juni 2001 antog EU – som komplement till Lissabonstrategin – en strategi för hållbar utveckling som kräver att den ekonomiska, sociala och miljömässiga politiken hanteras så att dessa politikområden ömsesidigt kan stärka varandra.

2.1.7 En stor del av EU:s politiska strategier, lagar och åtgärder påverkar skogsbruket direkt eller indirekt. Samordningen och samstämmigheten med EU:s skogsbruksstrategi och dess genomförande har emellertid inte utvärderats.

2.2 EU och den internationella skogsbrukspolitiken

2.2.1 Med avseende på skogsbruksstrategin noterade rådet i sin resolution att gemenskapen bör medverka aktivt vid genomförandet av ministerkonferensens resolutioner om skogsbruk och delta proaktivt i de internationella diskussionerna och förhandlingarna om skogsbruksrelaterade frågor, framför allt inom FN:s mellanstatliga skogsforum.

2.2.2 I sitt yttrande från 1999 ansåg Europeiska ekonomiska och sociala kommittén att EU borde uttala ett starkt stöd för ett övergripande, rättsligt bindande instrument för förvaltning, bevarande och en hållbar utveckling av alla sorters skog i enlighet med de skogsbruksprinciper som man beslutade om i Rio. Denna målsättning är fortfarande relevant mot bakgrund av internationaliseringen av handeln med skogsbruksprodukter, skogsbruksindustrins globalisering, den pågående skogsförlusten och behovet av att skydda rättigheterna för de befolkningsgrupper som är beroende av skogen.

2.2.3 För att förhindra olaglig skogsavverkning och virkesförsäljning har kommissionen antagit en handlingsplan för upprätthållande av skogslagstiftning, styrelseformer och handel (FLEGT) och ett lagstiftningsförslag om att inrätta ett tillståndssystem i anslutning till denna. Kommittén anser att det är mycket viktigt att förebygga olaglig skogsavverkning och virkeshandel. Olaglig skogsavverkning ger upphov till allvarliga miljömässiga, ekonomiska och sociala skador, och virke från olaglig avverkning snedvrider handeln med trävaror. När det handlar om att förebygga olaglig skogsavverkning bör man främst lägga tyngdpunkten vid åtgärder i samarbete med träproducerande länder i syfte att strama upp det administrativa förfarandet och stärka tillämpningen av lagstiftningen. På så vis kan man bäst ta hänsyn till nationella sociala faktorer och olika effekter som påverkar levnadsförhållandena och välståndet i samhällen som är beroende av skogen. Framför allt bör man fästa vikt vid att bevara naturlig ursprungsskog och den mångfald som finns i denna. Att förtydliga markanvändningsrätten

är en viktig del av insatserna för att minska den olagliga skogsavverkningen. Det föreslagna tillståndssystemet eliminerar inte behovet av att strama upp dessa åtgärder.

2.2.4 Effekterna av den internationella ekonomiska och sociala politiken, miljöpolitiken, FN:s miljöavtal om EU:s skog och ramverket för skogsbruksverksamheten har blivit mer påtagliga. I anslutning till FN:s konvention om biologisk mångfald antogs 2002 ett utvidgat program om skogens biologiska mångfald. Inom ramen för FN:s konvention om klimatförändringar var man överens om att skogen fungerar som kolsänkor när det gäller att förebygga klimatförändringar. Framför allt innebar Kyotoprotokollet nya utmaningar och möjligheter för skogssektorn. Ett hållbart skogsbruk kan på ett avsevärt sätt bidra till att skyldigheterna i de internationella miljöavtalen uppfylls. Detta förutsätter att EU går tillväga på ett samordnat och enhetligt sätt när det gäller miljöpolitiken och den ekonomiska och sociala politiken på internationell nivå, liksom när det gäller den egna politiken. Metoden bör innebära att det görs en avvägning mellan de olika dimensioner som kännetecknar ett hållbart skogsbruk, och att de olika formerna för nyttjande av skogen beaktas.

2.2.5 Ministerkonferensen om skydd av skogarna i Europa (MCPFE) är skogspolitikens viktigaste diskussionsforum på europeisk nivå. Med denna har man lyckats skapa ett effektivt ramverk i syfte att främja skogsvården och skogsbruket på ett sätt som är hållbart ur ekonomisk, ekologisk, social och kulturell synvinkel.

2.3 EU:s skogsbruksstrategi och medlemsstaternas nationella skogspolitik

2.3.1 Vid den fjärde ministerkonferensen om skydd av skogarna i Europa (som hölls i Wien den 28–30 april 2003) framhölls de nationella skogsprogrammets betydelse för utvecklingen av samarbetet mellan skogssektorn och övriga sektorer. Man var överens om att ett nationellt skogsprogram är en branschöverskridande och fortlöpande deltagandeprocess präglad av en helhetssyn. Det innebär planering, genomförande, övervakning och utvärdering av politiska åtgärder på nationell och/eller understatlig nivå, vilket kan bidra till ytterligare framsteg när det gäller att få till stånd ett hållbart skogsbruk i enlighet med definitionerna från Helsingfors samt främja en hållbar utveckling.

2.3.2 I enlighet med subsidiaritetsprincipen är de nationella skogsprogrammen det viktigaste medlet när det gäller att genomföra målsättningarna för EU:s skogsbruksstrategi. De nationella skogsprogrammen är sektorsövergripande ramprogram som präglas av en helhetssyn och som undersöker hur skogssektorn påverkar övriga sektorer och hur övriga sektorer påverkar skogssektorn. Inom ramen för de nationella skogsprogrammen kan man beakta och bringa i jämvikt de olika sätt på vilka skogen nyttjas, samt ta hänsyn till samhällets förväntningar mot bakgrund av olika nationella särdrag. De nationella skogsprogrammen skapar enhetlighet och konsekvens mellan den nationella politiken och de internationella åtagandena. Programmen bör utvärderas så att man kan undersöka om de verkligen uppfyller de målsättningar som ställts upp.

2.3.3 EU:s och medlemsstaternas åtaganden avseende den internationella miljö- och skogspolitiken kan när det gäller skogssektorn bäst genomföras genom att man integrerar dem i de nationella skogsprogrammen.

2.3.4 I syfte att främja ett hållbart skogsbruk och få till stånd ett helhetsperspektiv när det gäller utvecklingen av skogsbruket och skogspolitiken i medlemsstaterna och i unionen, bör EU se till att det upprättas nationella skogsprogram i enlighet med rekommendationerna från ministerkonferensen om skydd av skogarna i Europa.

2.4 Landsbygdsutvecklingspolitiken och skogsbruket

2.4.1 Landsbygdsutvecklingspolitiken har varit det viktigaste instrumentet när det gäller att genomföra en skogsbruksstrategi på EU-nivå. Under perioden 2000–2006 anslogs inom landsbygdsutvecklingspolitiken 4,8 miljarder till skogsbruksåtgärder. Hälften gick till beskogning av jordbruksmark och hälften till andra skogsbruksåtgärder.

2.4.2 I revisionsrättens särskilda rapport nr 9/2004 om skogsbruksåtgärder inom ramen för landsbygdsutvecklingspolitiken menade man att varken kommissionen eller medlemsstaterna har tagit ansvaret för att bedöma huruvida ett projekt bidragit till att uppfylla EU:s skogsbruksstrategi eller inte.

2.4.3 I den allmänna förordningen om stöd för landsbygdsutveckling (nr 1257/1999, artikel 29) anges att medlemsstaternas stöd till skogsbruket inom ramen för landsbygdsutvecklingspolitiken måste baseras på nationella eller regionala skogsbruksprogram eller motsvarande instrument. I somliga medlemsstater håller dessa program just på att upprättas och de är effektiva endast i ett fåtal länder.

2.4.4 Att kommissionen saknat uppgifter om medlemsstaternas skogsbruksåtgärder har begränsat de utvärderingar av skogsbruksåtgärder som vidtagits i anslutning till landsbygdsutvecklingspolitiken. Det finns inga effektiva system för att övervaka de EU-stödda skogsbruksåtgärderna i medlemsstaterna.

2.4.5 Trots att en stor del av finansieringen går till återbeskogning har det inte fastställts några tydliga effektiva åtgärder för hur återbeskogningsåtgärderna skall utformas i skogsbruksstrategin med hänsyn till miljömålen.

2.4.6 Många generaldirektorat och avdelningar inom kommissionen deltar i förfarandet för att godkänna olika landsbygdsutvecklingsplaner, operativa program och skogsbruksåtgärder. Landsbygdsutvecklingens möjligheter att bidra till att genomföra EU:s skogsbruksstrategi har dock begränsats av den komplicerade beslutsprocessen.

2.4.7 Det bör också klargöras om det i stället för att stödja återbeskogning vore effektivare att inrikta EU:s resurser på att främja trävarumarknaden, på belöningmekanismer för miljö-tjänster, på forskning, utbildning, information och landsbygdsutvecklingsåtgärder för att säkerställa en långsiktig förbättring av situationen och sysselsättningen inom skogssektorn och inom olika miljö-tjänster i anslutning till skogen.

2.4.8 Det bör också påpekas att skogsbruket och träproduktionen är en marknadsbaserad industri och en del av den öppna ekonomin. EU:s inre marknad kan endast fungera effektivt om konkurrensen på virkesproduktionsmarknaden inte snedvrids genom olika former av stödpolitik.

2.5 Skogsskydd och trygghet av miljörelaterad skogsverksamhet

2.5.1 Skogsbruket bör vara ekonomiskt, ekologiskt, socialt och kulturellt hållbart. Skogsskydd, övervakning av skogens tillstånd, rehabilitering av skogsskador och säkerställande av de miljörelaterade tjänster som skogen har att erbjuda är viktiga aspekter i ett hållbart skogsbruk. En hållbar skogsanvändning bör säkerställas genom lämplig förnyring.

2.5.2 En viktig målsättning är att säkerställa skogens hälsa och bestånd i EU genom att skydda skogarna från luftföroreningar, skogsbränder och andra antingen organiska (sjukdomar och insekter) eller oorganiska (erosion) skadliga faktorer.

2.5.3 Varje år utsätts cirka 0,4 miljoner hektar skog i EU för skogsbränder. Skogsbränder är ett allvarligt problem, framför allt i de sydligare medlemsstaterna. EU arbetar med att förebygga skogsbränder och har även samlat in statistik över bränder och övervakat deras omfattning och orsaker. Ett ramverk för en systematisk insamling av uppgifter om skogsbrändernas omfattning och orsaker har upprättats. Detta system har använts för att utvärdera och övervaka åtgärder som medlemsstaterna och kommissionen har vidtagit i förebyggande syfte. EU:s skogs- och miljöskydd kan inte bli framgångsrikt om man inte utvecklar en effektiv metod för att övervaka och förebygga skogsbränder.

2.5.4 Växtskyddsdirektivet, direktivet om saluföring av skogsodlingsmaterial och ramförordningen om övervakning av skogar och miljösamspel i gemenskapen (Forest Focus) är den lagstiftning som främst behandlar skogarnas hälsa och livskraft.

2.5.5 Genom Forest Focus-förordningen inrättas ett ramverk för en gemenskapsordning i syfte att övervaka skogens hälsa och olika program för att förebygga skogsbränder samt i syfte att utveckla och diversifiera övervakningssystemen. Målsättningen är att ta fram tillförlitliga och jämförbara uppgifter om skogarnas tillstånd och om de skadliga faktorer som påverkar skogarnas ekosystem i EU.

2.5.6 Statistik om skogarnas biologiska mångfald, skogsresurser, kolfällor, kolets kretslopp, skogsprodukter och skyddande effekter samlas redan nu in inom ramen för internationella överenskommelser, FN:s fackorgan för livsmedels- och jordbruksfrågor (FAO), kommittén för virkesprodukter i FN:s ekonomiska kommission för Europa, EUROSTAT och ministerkonferensen om skydd av skogarna i Europa. När man utvecklar europeiska övervakningssystem är det viktigt att stödja sig på nationella, alleuropeiska och internationella övervakningssystem som redan finns eller håller på att utarbetas. Dessutom är det viktigt att säkerställa skyddet av jordägarnas privatliv när det gäller hantering och spridning av information.

2.5.7 EU:s växtskyddsdirektiv innehåller dels bestämmelser om skydd av växter och produkter av vegetabiliskt ursprung från skadliga substanser, dels bestämmelser om skadedjursbekämpning. Växtskyddsdirektivet innehåller dessutom standarder för internationell handel med träprodukter och plantmaterial. Klimatförändringarna ökar risken för spridning och reproduktion av växtskadegörare. För att skydda skogens hälsa och förhindra att viktiga skogsskadegörare sprids över EU:s territorium är det viktigt att säkerställa tillräckligt stränga växtskyddsbestämmelser och en effektiv övervakning. Icke desto mindre får sådana åtgärder inte leda till handelssnedvridande åtgärder till följd av att ett sådant direktiv används som ett icke-tariffärt handelshinder.

2.5.8 Skogen och skogens biologiska mångfald är en viktig del av Europas naturliga miljö. Att skydda skogens biologiska mångfald är en central faktor i EU:s miljöpolitik. I skogsbruksstrategin påpekas att man till stor del kan säkerställa skogens biologiska mångfald i EU genom en lämplig skogsförvaltning. Den biologiska mångfalden kan även skyddas genom ett hållbart skogsbruk och genom att man inrättar skyddade skogsområden. I enlighet med subsidiaritetsprincipen bär medlemsstaterna ansvaret för att på ett lämpligt sätt integrera frågorna om biologisk mångfald i de nationella skogsbruksprogrammen eller motsvarande instrument.

2.5.9 Skyddet av skogarnas biologiska mångfald behandlas främst i "habitatdirektivet" (92/43/EG) och i "fågeldirektivet" (79/409/EEG). Bevarandet av skyddade arter och livsmiljöer har på EU-nivå säkerställts genom att man inrättat ett nätverk med särskilda skyddade områden, Natura 2000. Vid förvaltningen och kontrollen av Natura 2000-områdena måste man ta hänsyn till sociala och ekonomiska förutsättningar, informationsmöjligheter, finansiella konsekvenser samt lokala och regionala särdrag.

2.5.10 Att låta skyddet av skogens biologiska mångfald ingå i ett hållbart skogsutnyttjande över hela skogsarealen och i nätverket Natura 2000 är en grundläggande förutsättning för att nå målen för bevarande av biologisk mångfald och uppfylla bindande internationella åtaganden.

2.5.11 På EU-nivå säkerställs bevarandet av skogens biologiska mångfald även i Europeiska gemenskapens strategi för biologisk mångfald (KOM(1998) 42). I meddelandet framhåller

man att det är viktigt att på ett balanserat sätt ta hänsyn till behovet av att bevara och på ett lämpligt sätt förstärka den biologiska mångfalden i skogarna och behovet av att bevara skogens hälsa och den ekologiska jämvikten. Dessutom bör man säkerställa en hållbar produktion av råvaror som kan ligga till grund för de varor och tjänster som skogsindustrin och samhället behöver. Det påpekas också att åtgärder för att främja och bevara den biologiska mångfalden bör ingå som en del av EU:s skogsbruksstrategi.

2.5.12 Efterfrågan på de miljörelaterade tjänster som skogen genererar och samhällets förväntningar på dessa har ökat. Att bevara och utveckla skogens samhälls- och rekreationsrelaterade uppgifter är en viktig aspekt i ett hållbart skogsbruk. Samarbetet med icke-statliga organisationer och konsumentorganisationer bör förstärkas så att skogsbruket kan tillhandahålla varor, tjänster och tillämpningar som motsvarar medborgarnas behov. Allmänheten och skogsägarna måste få information om miljöeffekterna av deras verksamhet och om vilka hållbara alternativ som finns. För att man skall kunna redovisa skogsbruks-tjänsternas värde för hela ekonomin och hela samhället måste alla medlemsstaterna etablera balansräkningar över skogens totalbidrag.

2.5.13 Förvaltningen och nyttjandet av skogarna i EU har länge styrts av olika skogspolitiska metoder. Det är viktigt att respektera skogsägarnas rätt att besluta om användningen av skogen, och att utnyttja sina skogsresurser i enlighet med gällande lag och principerna för ett hållbart skogsutnyttjande. I den mån tillhandahållandet av skogens miljömässiga och sociala nytta går utöver lagens bestämmelser om skogsförvaltning och får negativa återverkningar på skogssektorns lönsamhet och skogsägarnas rätt att besluta om sina skogar bör man inrätta lämpliga kompensations- eller belöningssystem.

2.5.14 De miljö-tjänster och andra fördelar som skogen skapar "tillhör" skogsägarna, och bör värdesättas därefter. Det måste finnas möjligheter att göra en uppskattning av de miljö-tjänster som skogarna tillhandahåller, och det bör utvecklas operativa modeller för att främja produktionen på frivilliga, marknadsorienterade grunder.

2.6 Skogen och klimatförändringarna

2.6.1 Skogarna (inklusive skogsmarken) är viktiga koldioxid-sänkor och kollager. Genom att lagra kol fördröjer skogarna växthuseffekten och den globala uppvärmningen. Att bevara produktiva skogar och säkerställa deras förnyelse kan skydda deras viktiga roll som kolsänkor.

2.6.2 Skogsprodukter kan användas för att ersätta andra produkter som är skadligare med avseende på klimatförändringarna. Att främja användningen av skogsprodukter kan öka andelen kol som är lagrat i olika produkter. En ökad användning av skogen som energikälla kan bidra till att minska användningen av fossila bränslen och därmed minska de skador på atmosfären som de förorsakar.

2.6.3 Klimatförändringarna påverkar även ekosystemen och skogsbrukets grundläggande villkor. En väl förvaltd skog kan ligga till grund för anpassningsåtgärder till följd av klimatförändringarna. Med tanke på att skogsbruket måste ses i ett längre perspektiv måste anpassningsåtgärder vidtas i god tid. Klimatförändringarna kan även bidra till att skogsbruket skapar positiva effekter både när det gäller samhället i stort och när det gäller att förebygga klimatförändringarna. Med hänsyn till de stora variationerna i skogarnas ekosystem och i EU:s skogsverksamhet är det lämpligast att anpassningarna görs på nationell nivå. På EU-nivå bör man ge stöd för forskning om anpassningsåtgärder och utvecklingen av informations-system.

2.7 Konkurrenskraften och främjande av sysselsättningen inom EU:s skogsbrukssektor

2.7.1 Skogssektorn är en av EU:s viktigaste ekonomiska sektorer. Skogssektorn, och skogsbruket i synnerhet, är en arbetsintensiv näring och därmed en betydande sysselsättningskapande faktor. Små och medelstora skogsbolag är särskilt viktiga för landsbygdsområdenas livskraft och sysselsättningsnivå. Skogsbruket och den skogsbaserade industrin sysselsätter ca 3,4 miljoner människor inom EU och har ett årligt produktionsvärde på ca 356 miljarder euro.

2.7.2 Skogsbrukets sysselsättningskapande effekt är inte bara begränsad till träförädlingssektorn, utan omfattar även andra skogsprodukter än trä samt andra biologiska produkter från skogen. Även sådana skogsprodukter som kork, svamp och bär samt ekoturism och jaktrelaterade aktiviteter utgör viktiga inkomstkällor. Nya arbetstillfällen och inkomstmöjligheter kan också skapas genom att man utvecklar den miljö- och rekreationsrelaterade sidan av skogsbruksverksamheten.

2.7.3 I samband med genomförandet av skogsbruksstrategin har man på ett effektivt sätt lyckats lyfta fram olika miljöfrågor. Utvecklingen på miljöätgärdsområdet har också främjats tack vare EU:s starka miljöpolitik. I enlighet med EU:s strategi för hållbar utveckling som antogs av Europeiska rådet i Göteborg samt Lissabonstrategin skall EU:s skogssektor och skogsbruksbaserade industri utvecklas på ett sådant sätt att denna näringsgren kan bidra med sin fulla potential till att de mål som satts upp för konkurrenskraft, ekonomisk tillväxt, sysselsättning och social sammanhållning kan nås.

2.7.4 Balansen mellan olika användningsområden kan visserligen variera starkt beroende på land eller region, men fortfarande utgör virkesproduktionen den viktigaste skogsbruksverksamheten, trots att avverkningsgraden uppgår till endast ca 60 % av den årliga skogstillväxten. Exploateringen av skogsresurserna inom EU kan intensifieras utan att man för den skull äventyrar hållbarhetsprincipen för virkesproduktionen och andra skogsanvändningsområden. Ett effektivare utnyttjande av EU:s skogsresurser skulle göra det möjligt att skapa fler arbetstillfällen inom sektorn och öka skogsindustrins kapacitet samt öka EU:s självförsörjningsgrad när det gäller skogsprodukter.

2.7.5 Konkurrenskraften hos EU:s skogsindustri har behandlats i ett särskilt meddelande och i samband med utvärderingen av samma meddelande. Det är emellertid viktigt att skogsbruket och den skogsbaserade industrin samordnar sina verksamheter inom skogsbrukssektorn.

2.7.6 EU behöver en attraktiv träförädlingsindustri. Detta förutsätter samarbete mellan skogsbrukssektorn och samhället i närområdena för att höja kompetensnivån inom sektorn. Ett avgörande produktionskrav för skogsbruksindustrin är en hållbar tillgång på skogsråvara.

2.7.7 Ett hållbart skogsbruk skall tjäna som grund för en konkurrenskraftig europeisk skogsindustri. Därför måste man komma fram till hur skogsbruket kan vara ekonomiskt livskraftigt.

2.7.8 Effektiviteten, lönsamheten och konkurrenskraften inom EU:s skogsbruk och virkesproduktion bör också ses separat från skogsbruksindustrins konkurrenskraft. I skogsbruksstrategin betonar man inte i tillräckligt hög grad skogens ekonomiska betydelse och t.ex. virkesmarknadens funktion. Att upprätthålla och öka konkurrenskraften innebär att höja skogsbrukets kostnadseffektivitet genom att skapa gynnsamma verksamhetsvillkor för ett effektivt utnyttjande av kommersiella skogsbestånd och utveckla virkesproduktions-metoderna. En lönsam virkesproduktion möjliggör investeringar för att kunna trygga och vidareutveckla ekologiskt och ekonomiskt hållbara skogar. Detta får emellertid inte ske till förfång för ett ekologiskt och socialt hållbart skogsutnyttjande. Här finns följaktligen ett betydande behov av forskning för att klarlägga vilket inflytande ett alltmer mekaniserat skogsbruk har på de ekologiska och sociala komponenterna samt för att undvika negativa effekter.

2.7.9 En maximering av ett multifunktionellt utnyttjande av skogen ger ett mervärde och stärker hållbarheten för såväl den privata sektorns ekonomi som ekonomin i stort. Resurser, framför allt för forsknings- och utvecklingsverksamhet, bör koncentreras på framtagandet av nya användningsområden för skogen och skogens olika råvaruresurser samt på att skapa effektiva marknader för produkter och tjänster från skogsbruket.

2.8 Främja användningen av trä

2.8.1 Trä är ett förnybart och återanvändbart råmaterial, och träprodukter kan laga avsevärda mängder kol och på så sätt minska takten på den globala uppvärmningen. Skogsenergi kan användas för att ersätta miljöfarligare energiproduktion baserad på icke-förnybara energikällor.

2.8.2 För att främja användningen av trä bör en långsiktig strategi upprättas där fokus bl.a. läggs på de hinder för användning av trä som finns i lagstiftning och normer, på forsknings- och utvecklingsverksamhet, innovativa användningsområden för trä, kompetensutveckling samt kommunikation och information.

2.8.3 Träbaserad energi bör främjas som en del av EU-strategin för att uppmuntra innovativa energislag och av handlingsplanen för biomassa. Marknaden för träbaserad energi måste utvecklas på basis av efterfrågan. När man främjar träbaserad energi bör även träförädlingsindustrins råvarubehov beaktas.

2.8.4 I samband med att skogsbrukets roll och verksamhetsvillkor skall definieras är det också viktigt att vara medveten om den avgörande betydelse som en hållbar användning av förnybara naturresurser har för konkurrenskraften och den ekonomiska hållbarheten. Även EU:s strategi för hållbar utveckling och EU:s miljöpolitik, inte minst strategin för hållbar användning av naturresurser, måste beakta den särställning som förnybara naturresurser har för att vi skall kunna skapa ökad hållbarhet i vårt samhälle.

2.9 Utveckling av kapaciteten och kompetensen inom skogsbrukssektorn

2.9.1 Skogsägandet i Europa har en bred bas. Staten, offentligt ägda företag och storbolag äger betydande skogsområden, medan de privata familjeskiftena är små. Statligt ägd skog kan ha en viktig roll för virkesproduktionen och, framför allt, inom sektorn för samhälls- och miljörelaterade tjänster.

2.9.2 Det är viktigt att höja kompetensen bland samtliga aktörer på skogsbruksområdet (t.ex. arbetstagare, näringsliv, skogsägare, rådgivnings- och tjänsteorganisationer, offentliga skogsmyndigheter etc.) och att stärka deras förmåga att möta kommande utmaningar. En komponent i denna satsning är att förbättra villkoren för och kapaciteten hos aktörernas egna organisationer och utforma konkreta åtgärder. Samarbetet mellan skogsbrukssektorn och det civila samhället måste intensifieras för att ett hållbart skogsbruk skall kunna växa fram.

2.9.3 Omkring 60 % av EU:s skog är privatägd, och det finns ca 16 miljoner privata skogsägare. Rättvisa villkor måste kunna garanteras för familjeägda skogsföretag när det gäller ett hållbart skogsbruk, virkesproduktion och marknadstillgång. Även skogsägarföreningar har visat sig vara ett effektivt sätt för att sprida information om ett hållbart skogsbruk och grundförutsättningarna för att bedriva ett sådant. Utvecklingen av skogsägarföreningarna har också gjort det möjligt att bemöta uppsplittringen av skogsägandet.

2.10 Skogscertifiering

2.10.1 Skogscertifiering är en frivillig marknadsbaserad procedur för att främja ett hållbart skogsbruk och för att informera kunder och andra intressegrupper om ett skogsbolags åtagande att respektera principerna för ett hållbart skogsbruk. Skogscertifiering kan användas för att stödja andra insatser för att främja ett hållbart skogsbruk. Skogscertifieringssystemen måste respektera frivillighetsprincipen och principerna för trovärdighet, öppenhet, kostnadseffektivitet och icke-diskriminering samt möjligheten för samtliga berörda parter att delta.

2.10.2 Det är viktigt att skogscertifieringen förblir en mekanism byggd på frivillighet. Det får inte införas några regler på EU-nivå som i praktiken innebär att certifieringens frivillighetskaraktär avskaffas och skogsägarna och andra skogsbruksaktörer åläggs obligatoriska skogsskötselkrav som går längre än nu gällande lagstiftning.

2.10.3 Eftersom skogscertifieringen är en marknadsinriktad mekanism begränsas EU:s eller medlemsstatsregeringarnas roll till att stödja initiativ inom den privata sektorn och icke-statliga organisationer för att främja skogscertifieringen. Medlemsstatsregeringen får dock inte ha någon central roll i skogscertifieringsprocessen.

2.10.4 EU måste säkerställa att inre marknaden fungerar utan restriktioner. Ur skogsbrukssektorns perspektiv är det viktigt att de offentliga myndigheterna genom sitt agerande inte stödjer ett visst skogscertifieringssystem. Marknaden måste erbjuda alternativ, och det måste råda fri konkurrens. De offentliga myndigheternas roll är att se till att det inte uppstår några konstgjorda handelshinder.

2.11 EU och skogsforskning

2.11.1 En förutsättning för att skogsbrukssektorn skall kunna möta dessa utmaningar, dvs. vad gäller konkurrenskraft och hållbar utveckling, är att nya och innovativa förfaranden, produktionsmetoder och produkter tas fram. Den skogsbruksrelaterade forsknings- och utvecklingsverksamhetens roll inom nuvarande såväl som framtida forskningsramprogram måste stärkas.

2.11.2 EU:s sjunde ramprogram för forskningen omfattar perioden 2007–2013. De europeiska teknikplattformarna är ett nytt instrument för att förbereda och genomföra ramprogrammet. Den europeiska massa- och pappersindustrins branschorganisation (CEPI), den europeiska paraplyorganisationen för trämekanisk industri (Ceibos) och de europeiska familjeskogsbrukens samarbetsorganisation (CEPF) har tillsammans presenterat en teknikplattform för skogssektorn för kommissionen ("Innovative and Sustainable Use of Forest Resources").

2.11.3 En högre andel av forskningsverksamheten bör inriktas på effekterna av klimatförändringen, skogarnas hälsotillstånd och övervakningssystem i samband med detta. EU bör bedriva forskning och påföljande informationsutbyte för att öka kunskan bland skogsägarna och stimulera dem till att anpassa sina skogar till klimatförändringen.

2.12 Samordning av skogsfrågor

2.12.1 För att skogsfrågorna skall få en adekvat behandling och för att skogsåtgärderna skall kunna genomföras måste det finnas en effektiv samordning med de politikområden som har beröringspunkter med skogs- och skogsbruksfrågor. Syftet för gemenskapen bör vara att i högre grad än vad som nu är fallet beakta vilka följder gemenskapsbeslut på olika politikområden får för skogsbruket.

2.12.2 Europeiska ekonomiska och sociala kommittén vill ge kommissionens tvärbearbetsgrupp om skogsbruksfrågor en eloge för arbetet med att förbättra samordningen av skogs- och skogsbruksfrågor. Men för att kunna förbättra samordningen och klargöra ansvarsområdena behövs det ett särskilt organ som ansvarar för en samordning av genomförandearbetet, informationsutbytet och kontakterna mellan olika generaldirektorat, samt även för kommunikationen med och information till medlemsstaternas skogsmyndigheter och andra relevanta aktörer. Det är viktigt att se till att samordningen sker på tillräckligt hög nivå. Man måste också säkerställa att det finns tillräckligt med personal och andra resurser för gemenskapsåtgärderna för hållbar utveckling.

2.12.3 Både Ständiga kommittén för skogsbruk och Rådgivande kommittén för skog och kork måste ges adekvata resurser för att kunna utföra sitt arbete. Möjligheterna för intressentgrupper att delta i beslutsfattandet vid ordinarie sammanträden i de rådgivande kommittéerna måste utökas. De kunskaper i skogsbruksfrågor som finns i medlemsstaterna måste tas till vara inom de andra arbetsgrupperna inom rådet, inte minst inom STAR-kommittén (styrkommittén för jordbruksstrukturåtgärder och landsbygdsutveckling), i samband med att skogsbruksrelaterade frågor diskuteras. Samordningen av den verksamhet som äger rum i olika kommittéer och arbetsgrupper som rör skogsrelaterade frågor skall vara effektiv när det gäller skogsbruksfrågor såväl inom EU som internationellt. Sammanträdena inom rådgivande kommittéer och arbetsgrupper bör utformas på så sätt att de generaldirektorat som har ansvar för frågor med relevans för skogsbruket (jordbruk, energi, miljö, företag, forskning) ges möjlighet att diskutera med skogsbrukets nyckelaktörer (skogs- och markägare, skogsbruksindustrin, icke-statliga organisationer och andra intressenter).

2.12.4 I samband med att internationella åtaganden verkställs är det viktigt att maktfördelningen mellan gemenskapen och medlemsstaterna klargörs och att subsidiaritetsprincipen respekteras. Medlemsstaterna och kommissionen samordnar sina ståndpunkter när det gäller internationella frågor i rådets arbetsgrupp för skogsbruksfrågor. Denna arbetsgrupps ställning bör stärkas och ges en formell och klart definierad roll.

3. Handlingsplan för att underlätta skogsbruksstrategins genomförande

3.1.1 Det behövs effektivare metoder för att skapa ett hållbart skogsbruk och ta till vara skogens potential för att främja hållbar utveckling. Kommittén stöder kommissionens förslag till handlingsplan som kan fungera som en samordningsmekanism och referensram för åtgärder inom skogsbrukssektorn.

3.1.2 EESK rekommenderar att kommissionen och medlemsstaterna kommer överens om en tydlig vision och strategiska mål för EU:s skogar inom ramen för den europeiska skogs-

bruksmodellen. Visionen och målen bör baseras på och ligga i linje med de skogsbruksrelaterade besluten i Rio-deklarationen och Agenda 21, som bekräftades av världstoppmötet om hållbar utveckling i Johannesburg. Vid detta möte slog man fast att ett hållbart skogsbruk utgör en del av en hållbar utveckling. Gemenskapsåtgärder på skogsbruksområdet bör dessutom stärka skogens bidrag för att skapa ett hållbart samhälle och för de allmänna utvecklingsmålen, inklusive Lissabonstrategin, Göteborgsavtalet och FN:s millenniedeklarations utvecklingsmål.

3.1.3 Med utgångspunkt i de rekommendationer som görs i detta yttrande bör den ovan nämnda visionen omfatta åtminstone följande teman: EU:s skogar samt skogsbruks- och trävaruindustri kommer att utgöra en nyckelfaktor för att skapa ett hållbart europeiskt samhälle. En marknadsinriktad, ekonomiskt bärkraftig och konkurrenskraftig skogsbruks- och träindustri som stärker de regionala ekonomiska nätverken skapar sysselsättning och försörjningsmöjligheter, och kan få effekter i synnerhet för den regionala ekonomin och utvecklingen. Skogen är en oundgänglig grundval för allmännyttiga tjänster och har också en viktig roll för rekreation, för kulturen och miljön. EU:s skogsbaserade sektor genererar innovativ know-how och högteknologi. I enlighet med besluten vid världstoppmötet i Johannesburg och FN:s skogsforum bör EU ge ett aktivt bidrag till internationella processer som rör skogsbruket.

3.1.4 Handlingsplanens strategiska mål bör baseras på principerna om samordning och om att skapa mervärde i befintlig skogspolitik. Skogssektorn bör erkännas som en egen sektor, och en förhandsbedömning av all kommande politik och alla åtgärder som rör skogssektorn bör därför göras.

3.1.5 Handlingsplanen för ett hållbart skogsbruk bör omfatta samtliga aspekter av ett hållbart skogsbruk och hela produktionskedjan. För en effektiv användning av gemenskapsresurserna inom ramen för handlingsplanen måste det dock vara möjligt att specificera till vilka insatser och åtgärder som resurserna i första hand skall anslås.

3.1.6 Det är viktigt att handlingsplanen gör det möjligt att beakta skogsbruksfrågor i samband med att annan gemenskapspolitik genomförs, t.ex. miljö-, energi-, landsbygdsutvecklings- och näringslivspolitik, så att skogsbruket främjas på ett sätt som innebär ett balanserat övervägande av ekonomiska, ekologiska, sociala och kulturella aspekter på hållbar utveckling.

3.1.7 Handlingsplanen bör omfatta utbyte av information om miljörelaterad skogsverksamhet, och även utvärderingar av sådan verksamhet. Handlingsplanen bör stödja utvecklingen när det gäller innovativa och marknadsbaserade verksamhetsmodeller för miljötjänster inom skogsbruket. Man bör undersöka möjligheterna att införa marknadsbaserade system för betalning av icke-trärelaterat miljöarbete som skogsägare utför (t.ex. skydd av vattenresurser och kolbindning).

3.1.8 Prioritet bör ges åt att skapa en optimal miljö för att trygga skogsbrukssektorns konkurrenskraft och ekonomiska bärkraft. Handlingsplanen bör ange olika sätt att främja utvecklingen av innovativa verksamhetsmodeller som skapar mervärde i skogsbruket samt olika sätt att stödja företagsinitiativ inom skogsbrukssektorn. Dessutom bör en visuell europeisk virkesbörs inrättas som snabbt skulle kunna ge en global och överskådlig bild av de ekonomiska utvecklingstrenderna (tillgång och efterfrågan) när det gäller olika trä- och virkeslag och som skogsägare skulle ha ständig tillgång till via Internet.

3.1.9 En nyckelfaktor i samband med handlingsplanen bör vara att främja användningen av trä och andra skogsprodukter i deras egenskap av förnybara och miljövänliga råvaror. Ett informations- och upplysningsprogram om trä och andra skogsprodukter bör utformas och genomföras inom ramen för handlingsplanen. Handlingsplanen bör även lyfta fram ved som en förnybar energikälla.

3.1.10 Handlingsplanen måste dessutom stödja främjandet av forskning och utveckling på skogsområdet. Ett sätt kan vara att inkorporera större skogsbruksforskningsprojekt i EU:s sjunde ramprogram för forskningen och att stödja skogsbrukssektorns teknik-plattformsiniciativ. Med hjälp av vetenskapliga studier (forskningsavtal), som genomförs gemensamt av olika relevanta skogsforskningsinstitutioner vid europeiska universitet, bör man kunna fastställa hur många anställda som behövs inom europeisk skogsindustri, och vilka kvalifikationer dessa bör ha, för att verksamheten skall kunna bedrivas effektivt utifrån principerna om ett hållbart och miljövänligt skogsbruk och i enlighet med lagar, bestämmelser och certifieringskrav. Även en undersökning om klusterbildningar inom skogsbruket bör genomföras.

3.1.11 Handlingsplanen bör dessutom försöka ange hur EU:s egna insatser skulle kunna ge ett bidrag till ministerkonferenserna med EU:s skogsbruksministrar och till genomförandet av de beslut som fattas där. Framför allt bör handlingsplanen underlätta genomförandet av de nationella skogsprogrammen i enlighet med de allmänna riktlinjer som antogs vid ministerkonferensen med EU:s skogsbruksministrar.

3.1.12 Handlingsplanen bör omfatta utbytesprogram för anställda inom skogsbruket i olika länder så att de kan lära sig mer om styrkan och svagheter i de olika nationella systemen och med hjälp av detta utveckla nya metoder för verksamheten i hemlandet.

3.1.13 En komponent i handlingsplanen bör vara att identifiera konkreta sätt att förbättra samordningen och informationen när det gäller EU-beslut i skogsfrågor. Inom ramen för EU:s informations- och kommunikationsstrategi – som har till syfte att minska avståndet mellan EU och medborgarna – skulle information om den mängd olika intressanta typer av verksamhet som bedrivs inom EU:s skogsbrukssektor kunna samlas

och föras vidare till enskilda intressenter inom skogsbrukssektorn i olika länder och regioner.

3.1.14 För att kunna genomföra handlingsplanen krävs det även att ansvarsområden identifieras och att tillräckliga resurser anslås.

3.1.15 En central punkt i handlingsplanen måste vara åtgärder för att öka och bevara den biologiska mångfalden i skogarna. Den biologiska mångfalden skall dessutom främjas i fridlysta områden genom särskilda stimulansprogram (t.ex. Natura 2000-premien), och genom att allmänhetens, skogsägarnas och organisationernas medvetenhet och acceptans för detta ökas. För att säkra den biologiska mångfalden även i övrig skog bör man utveckla instrument som garanterar att den skogstypiska artrikedomen bevaras och förbättras. Dessutom bör inrättande av totalt fridlysta områden stödjas. Mot bakgrund av de särskilda förpliktelserna bör den statliga skogen vara en tyngdpunkt i dessa aktiviteter. För den privatägda skogen bör man inrätta motsvarande belöningssystem.

3.1.16 För att man skall kunna bedöma effekten av de berörda åtgärderna och instrumenten måste de olika övervakningssystemen i handlingsplanen utvidgas och integreras i ett helhetskoncept. Det är exempelvis absolut nödvändigt att skogens biologiska mångfald både i och utanför fridlysta områden kartläggs, undersöks och övervakas. Det är lika nödvändigt att göra regelbundna och omfattande undersökningar om skogens tillstånd. Genom forskning och övervakning måste man kontrollera i vilken mån skogssektorns åtgärder kan bidra till att bevara den biologiska mångfalden.

4. Slutsatser

4.1 Europeiska ekonomiska och sociala kommittén (EESK) anser att skogsbruksstrategin och genomförandet av denna även fortsättningsvis bör baseras på subsidiaritetsprincipen och på principen om ett ekonomiskt, ekologiskt, socialt och kulturellt sett hållbart skogsbruk.

4.2 I samband med att skogsbruksstrategin genomförs bör man se till att målen i denna strategi ligger i linje med EU:s Lissabon- och Göteborgsstrategier.

4.3 Europeiska unionen bör konsekvent arbeta för att nå ett internationellt rättsligt bindande avtal om skötsel, skydd och hållbar utveckling när det gäller alla typer av skog, som ligger i linje med de principer för skogsbruket som antogs vid FN-konferensen om miljö och utveckling 1992, och som främjar genomförandet av de förslag till åtgärder som antagits av den mellanstatliga panelen för skogsfrågor och det mellanstatliga skogsforumet. Vi vill även betona att EU måste vidta åtgärder för att säkerställa att befintliga processer och mekanismer som utformats för att främja ett hållbart skogsbruk beaktas fullt ut i samband med internationella överenskommelser på miljöområdet.

4.4 Kommittén noterar att ministerkonferenser för att diskutera skogsskyddet inom EU har en viktig roll för skogssamarbetet mellan EU:s medlemsstater, samt att beslut som fattas vid sådana konferenser vid behov bör inlemmas i EU:s skogsbruksstrategi.

4.5 EESK vill lyfta fram skogsbrukssektorns positiva effekter för sysselsättningen och landsbygdsområdenas livskraft samt för utvecklingen när det gäller företagsverksamheten på landsbygden. Skogsbruksåtgärder som vidtas inom ramen för landsbygdsutvecklingspolitiken bör utgå ifrån nationella skogsprogram och bidra till att målen i EU:s skogsbruksstrategi nås. EESK efterlyser dessutom system för att följa upp de skogsbruksåtgärder som medlemsstaterna vidtar inom ramen för landsbygdsutvecklingsdirektivet och som samfinansieras av EU, samt för att studera effekterna av dessa åtgärder. Stöd som ges till skogsbruket inom ramen för landsbygdsutvecklingspolitiken får inte leda till en snedvridning av konkurrensen på marknaden för trä och andra skogsprodukter.

4.6 EESK understryker den positiva effekten som skogen har på människans hälsa, hennes möjligheter till mental återhämtning och de förvärvsarbetandes möjligheter till avkoppling. EESK uppmanar därför medlemsstaterna att iaktta principen om att naturen skall vara tillgänglig för allmänheten genom att ge alla medborgare fritt tillträde till de skogar som finns, men samtidigt fastställa att medborgarna är skyldiga att följa naturskyddslagstiftningen och de bestämmelser för att vistas i skogen som fastställts av skogsägarna.

4.7 EESK anser att ett välbalanserat genomförande av skogsbruksstrategin förutsätter att de miljöpolitiska beslut som fattas inom EU överensstämmer med och kompletterar EU:s mål för skogsbruksutvecklingen.

4.8 Kommittén vill påpeka att det skogs- och miljöskyddsarbete och den samhällsservice som skogsbruket genererar utgör en viktig komponent i ett hållbart skogsbruk, och att man bör satsa på att ta fram verksamhetsmodeller för skogs- och miljövårdsarbetet som främjar metoder som bygger på frivillighet och marknadsorientering. Den sociala och miljömässiga nytta som skogsbruket genererar och som gagnar hela samhället får inte inkräkta på skogsägarnas ägande- och självbestämmanderätt, och inte heller äventyra lönsamheten hos skogsbruk som bedrivs i enlighet med gällande lagstiftning och principerna för ett hållbart skogsbruk.

4.9 Det är viktigt att erkänna den betydelse som skogen och de produkter som härstammar från skogen har för kontrollen av klimatförändringarna, och vi anser att EU bör främja forsk-

ningsverksamheten och informationsutbytet om anpassningen till förändringarna i klimatet.

4.10 EESK anser att Europeiska kommissionen bör fästa särskild uppmärksamhet vid frågor som kan stärka EU:s insatser för att skapa gynnsamma förutsättningar för ett hållbart skogsbruk. För att genomföra skogsbruksstrategin och Göteborgs- och Lissabonstrategierna på ett balanserat sätt måste man i högre grad inrikta sig på att främja ett kommersiellt utnyttjande av skogarna samt fästa större vikt vid lönsamhet, konkurrenskraft och sysselsättning inom skogssektorn.

4.11 Att använda virke och andra träprodukter som förnybart och miljövänligt råmaterial och som energikällor bör främjas, och en långsiktig strategi bör upprättas i detta syfte.

4.12 EESK anser att det är viktigt att främja aktörernas kapacitet att utveckla ett hållbart skogsbruk. Det är viktigt att ge små skogsägare möjlighet att utveckla sin egen hållbarhet när det gäller skogsbruk genom att stödja organisationer som företräder privata skogsägare. Institutionernas kapacitet att främja ett hållbart skogsbruk måste ökas i de nya medlemsstaterna; att utveckla privata partnerskapsstrukturer och institutionella strukturer utgör en särskild utmaning.

4.13 Skogscertifiering är ett frivilligt, marknadsbaserat verktyg för att främja ett hållbart skogsbruk. Det är viktigt att EU tar ansvar för att se till att inre marknaden fungerar på ett smidigt sätt och att man säkerställer att skogscertifiering inte blir ett konstgjort handelshinder.

4.14 EESK anser att det är viktigt att genom forskning och utveckling främja skogssektorns hållbarhet, kapacitet och konkurrenskraft.

4.15 Det är viktigt att öka samordningen mellan de olika centrala politikfrågorna och se till att konsekvenserna för skogssektorn bättre återspeglas i beslutsfattandet inom den sektorsspecifika politiken. För att förbättra samordningen bör det inrättas ett särskilt organ som ansvarar för samordningen av genomförandet av skogsbruksstrategin och för kontakterna med de olika generaldirektoraten, medlemsstaterna, skogsmyndigheterna och andra relevanta intressentgrupper.

4.16 EESK stöder kommissionens förslag att inrätta en särskild handlingsplan för att genomföra skogsbruksstrategin. Det är viktigt att denna handlingsplan innehåller en definition av de olika prioriteringarna och ansvarsområdena, och att det anslås tillräckliga anslag till genomförandet.

Bryssel den 26 oktober 2005

Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs
ordförande
Anne-Marie SIGMUND